

Indstilling til Cavlingprisen 2025

Vedrørende:

Indstilling af Lasse Momme, Stine Bidstrup og Asbjørn Kjærgaard-Pedersen for serien *"Børn under himlen"*.

"Hun er deroppe. I himlen. Jeg tror, hun sidder og snakker med min bedstefar. Og at der er meget dejligt deroppe."

Sådan siger Luca på 7 år i *"Børn under himlen"* – et af de hidtil mest rørende journalistiske projekter, vi har set i Danmark. Her stikker journalisterne med stort mod og empati hånden ind i det mørkeste mørke.

Og finder lys.

Det er bemærkelsesværdigt, hvordan man i en serie om børns sorg aldrig efterlades uden håb. I stedet finder journalisterne konstant poesi, når vi er med på kirkegården, inde på børneværelset og ved fars dødsleje. Måske fordi det netop er sådan børnene, der har mistet en far eller en mor, lærer at leve med deres tab.

Med levende billeder og en fortælling i fem dele, der er særligt bevægende på lyd, samt en lang række andre vinkler, der afdækker sorgen hos børnefamilier, får journalisterne os til at forstå, "hvordan det er, når far ikke vågner igen", som Lasse Momme, der selv var ved at miste sin far, siger i første del af serien.

Det hele er så eminent og originalt fortalt, at man ikke kan undgå at grine, græde og tænke længe over livets mening, når man er færdig med at høre om blomster, engle, skyerne på himlen, om fjer, der mystisk vis dukker op overalt, foråret, der kommer tilbage efter to år og om Carlas fars ismaskine.

Der findes mere end 10.000 børn og unge mellem 0 og 18 år i Danmark, som har mistet en forælder. "Børn, som ved mere om døden, end de fleste voksne", som der står i serien. Alene sidste år mistede, hvad der svarer til fire børn om dagen, en far eller en mor. Alligevel har vi sjældent hørt deres stemmer.

Det er det, som *"Børn under himlen"* laver om på.

I alt står 16 af børn og unge mellem 3 og 18 år skulder ved skulder og griner og græder og fortæller åbent om at miste en forælder, fordi ingen skal stå alene i sorgen, som de selv har følt, at de har gjort det.

Det er vidnesbyrd, vi aldrig før har hørt i så indsigtsfuld og omfattende grad, og som nu, takket være journalisternes evne til at forstå børnenes verden, opbygge tillid og interviewe og fortælle med sans for det, der vækker følelser hos os alle, nu har fået en plads i vores fælles samtale om sorg.

Undervejs skildres det, hvordan sorg kan skabe konflikter i familier, har psykiske og uddannelsesmæssige konsekvenser og ikke mindst, hvordan vi som samfund og mennesker ikke er godt nok rustet til at håndtere døden, når den kommer, før vi er klar til den.

Men vigtigst af alt peger journalisterne på, hvordan vi kan lære noget af børnene. Af deres fantasi, deres håb og tro på, at deres forældre sidder oppe i himlen og kigger ned på dem.

"Børn under himlen" er et klart bevis på, at det være journalist også handler om at være menneske, om at evne at sætte sig i andres sted, forbinde os til hinanden og fortælle nænsomt om det, man finder i hjertet på selv helt små børn. Sådan at dem, der har noget vigtigt at sige, men ikke altid råber højest, får en stemme.

Det har journalistikken brug for mere af, og derfor fortjener journalisterne Cavlingprisen 2025 for projektet.

Indstillet af Jyllands-Postens journalistiske chef Carsten Ellegaard og samfundsredaktør Mette Koue